

§ 1. Uchyła się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1925 r. o poleceniu Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zastępstwa prawnego Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu w sprawach hipotek i wierzytelności, objętych umowami, zawartymi w dniach 2 marca 1923 r. i 21 marca 1925 r. między Skarbem Państwa a Komunalnym Bankiem Kredytowym w Poznaniu (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 503).

§ 2. Zastępstwo w sprawach, wniesionych do sądu przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej pełnić będzie nadal do czasu prawomocnego zakończenia sprawy.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1936 r.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

257.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie wkładów oszczędnościowych i kont czekowych, przejętych z pod zarządu Pocztovej Kasy Oszczędności w Wiedniu.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1928 r. w sprawie ratyfikacji konwencji pomiędzy Austrią, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców oraz Czechosłowacją, dotyczącej przejęcia wierzytelności i depozytów, należących do obywateli, zamieszkujących terytorja, należące dawniej do Austrii, z pod zarządu Pocztovej Kasy Oszczędności w Wiedniu, podpisanej w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922, oraz układu dodatkowego do tejże konwencji, podpisanego w Rzymie dnia 23 lutego 1925 wraz z protokołem z tejże daty (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5, poz. 48) zarządza się co następuje:

§ 1. Wkłady oszczędnościowe i konta czekowe, przejęte do likwidacji z pod zarządu Pocztovej Kasy Oszczędności w Wiedniu przez Pocztową Kasę Oszczędności w Warszawie na podstawie postanowień konwencji pomiędzy Austrią, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców oraz Czechosłowacją, podpisanego w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 69,

poz. 528), będą przerachowane na złote według stanu z dnia 30 czerwca 1929 r., wyrażonego w koronach austriackich.

Przerachowanie na złote nastąpi według stawki 5 zł 35 gr za 100 koron austriackich.

§ 2. Na wypłatę przerachowanych wkładów oszczędnościowych i kont czekowych przeznaczone zostają wszystkie aktywa, służące na ich pokrycie w myśl postanowień konwencji, wymienionej w § 1, i układu dodatkowego do tejże konwencji, podpisanego w Rzymie dnia 23 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 69, poz. 528), po potrąceniu wydatków, poniesionych w związku z wykonaniem konwencji i układu dodatkowego.

Z gotówki, uzyskanej z realizacji aktywów, wypłacone będą przedewszystkiem wkłady oszczędnościowe i konta czekowe, należące do osób prywatnych.

§ 3. Likwidacji na zasadzie przepisów rozporządzenia niniejszego podlegają tylko te wkłady oszczędnościowe, które zostały zarejestrowane przez Pocztową Kasę Oszczędności w Warszawie, jako przejęte z pod zarządu Pocztovej Kasy Oszczędności w Wiedniu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

258.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali.

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

Do art. 1.

§ 2. (1) Lokalami, w rozumieniu art. 1, są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami i t. p., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bez-

płatnego używania, bądź też zajmowane w budynku własnym.

(2) Jeżeli ta sama osoba zajmuje w jednym budynku dwa lub więcej lokali, lecz lokale te nie łączą się ze sobą, np. wspólnym przedpokojem, schodami wewnętrznymi i t. p., to każdy lokal opodatkowuje się odrębnie, chociażby nawet wynajęto je jedną umową za łącznym czynszem.

Do art. 2 p. 1.

§ 3. Przez „domy modlitwy” rozumie się pomieszczenia, przeznaczone wyłącznie na stałe miejsca modlitwy.

Do art. 2 p. 2.

§ 4. (1) Przez „urzędy samorządowe” rozumie się urzędy samorządu terytorjalnego i gospodarczego.

(2) Wolne są od podatku lokale zajmowane przez:

a) Bank Polski na mocy art. 85 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 113, poz. 966);

b) Państwowy Bank Rolny na mocy art. 32 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 117, poz. 966);

c) Państwowy Monopol Solny na mocy art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497);

d) Państwowy Monopol Spirytusowy na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586);

e) Państwowy Monopol Tytoniowy na mocy art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240);

f) Państwowy Zakład Emerytalny na mocy art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160);

g) przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” na mocy art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 105, poz. 879);

h) przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705).

(3) Lokale, zajęte przez wszystkie inne przedsiębiorstwa państwowe oraz przez wszystkie przedsiębiorstwa samorządowe podlegają podatkowi.

§ 5. (1) Mieszkania pracowników urzędów i instytucyj, wymienionych w art. 2 p. 2 i § 4 ust. (1) i (2), znajdujące się w lokalach tych urzędów i instytucyj, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są za komornem czy też oddawane bezpłatnie lub przydzielane jako mieszkania służbowe.

(2) Lokale reprezentacyjne, wymienione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) wolne są od podatku.

§ 6. (1) Lokale urzędowe władz i instytucyj uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również

pomieszczenia seminarjów duchownych, domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnice oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnice, składających śluby ubóstwa — wolne są od podatku.

(2) Natomiast podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali, zajętych na cele urzędowe (np. kancelarię stanu cywilnego).

§ 7. (1) Za lokale, zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, uważa się lokale, zajęte przez zakłady służące wyłącznie celom naukowym, oświatowym i dobroczynnym.

(2) Lokale zajmowane przez związki, stowarzyszenia i inne organizacje, które w statutach mają wskazane między innymi cele naukowe, oświatowe i dobroczynne — nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

§ 8. „Szpitalami” w rozumieniu dekretu są szpitale, wymienione w art. 3 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

Do art. 2 p. 3.

§ 9. (1) Wolne są od podatku lokale, zajęte przez zakłady przemysłowe, wymienione w części II lit. C taryfy stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zarówno opłacające podatek przemysłowy, jak i od tego podatku ustawowo zwolnione.

(2) Lokale zajęte na biura, składy, pomieszczenia gospodarcze i t. p. zakładów przemysłowych wolne są od podatku, jeżeli znajdują się przy zakładach przemysłowych (w tym samym budynku, w którym mieści się zakład przemysłowy, lub w obrębie kompleksu budynków, zajętych przez taki zakład).

(3) Jeżeli zakład przemysłowy zajmuje część lokalu, a druga część tego samego lokalu jest zajęta na mieszkanie, wówczas podatek wymierza się tylko od części mieszkalnej według stawki właściwej dla opodatkowanej części lokalu.

Przykład.

a) Pracownia krawiecka zajmuje dwie izby w pięcioizbowym lokalu. Podatek wymierza się tylko od pozostałych 3 izb mieszkalnych według 8% stawki podatkowej.

b) Pracownia szewcka zajmuje jedną izbę w trzyizbowym lokalu. Podatku nie wymierza się, ponieważ część mieszkalna wolna jest od podatku na podstawie art. 2 p. 7.

(4) Izbę, używaną równocześnie na zakład przemysłowy i mieszkanie, uważa się za izbę mieszkalną.

Do art. 2 p. 4.

§ 10. (1) Lokale w budowlach przebudowanych nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

(2) Zwolnienia od podatku przyznaje się z urzędu na podstawie dowodów, posiadanych przez urzędy skarbowe dla celów podatku od nieruchomości.

(3) Gminami miejskimi, zaliczonymi do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, są: Bur-

sko-Zdrój, Ciechocinek, Druskieniki, Inowrocław, Krynica-Zdrój, Krzeszowice, Otwock, Rymanów, Zakopane i Zaleszczyki.

Do art. 2 p. 7.

§ 11. Jeżeli część lokalu zajęta jest na zakład handlowy, a część na mieszkanie, wówczas podatki podlega cały lokal.

Do art. 2 p. 8.

§ 12. Zwolnienia od podatku udziela się pod warunkiem przedstawienia odpowiedniego dowodu z biura pośrednictwa pracy Funduszu Pracy lub z zarządu gminy stwierdzającego, że ubiegający się o zwolnienie od podatku jest bezrobotnym. Ponadto ubiegający się o zwolnienie powinien przedstawić władzy wymiarowej zaświadczenie właściciela (administratora) domu, w którym zamieszkuje, stwierdzające, od jakiego czasu jest on bezrobotnym, jakiego rodzaju praca stanowi jego zawód i czy posiada on sublokatora.

Pobieranie zasiłku nie pozbawia bezrobotnego prawa do zwolnienia od podatku.

Do art. 3.

§ 13. Osobami zajmującymi lokal są nie tylko osoby mieszkające, prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonywające zawód w lokalu, ale również i te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiegokolwiek cele, chociażby lokalu tego nie użytkowały.

Do art. 4 i 11.

§ 14. (1) Przez „faktyczne komorne” rozumie się komorne, które najemca obowiązany jest płacić wynajmującemu.

(2) Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązał się z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, pracy lub innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, to do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń, wykonanych w ciągu roku, poprzedzającego okres podatkowy.

(3) Jeżeli jednak lokal został wynajęty z umeblowaniem, opałem, światłem, obsługą i t. p. świadczeniami ze strony właściciela budynku, wówczas od sumy umówionego komornego należy potrącić wartość tych świadczeń, o ile zostały one objęte komornem.

(4) Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część opłaca za niego służbodawca lub inna osoba, wówczas za podstawę wymiaru przyjmuje się sumę komornego należnego właścicielowi budynku.

(5) Jeżeli opodatkowaniu podlega część lokalu, wówczas za podstawę wymiaru przyjmuje się odpowiednią część komornego należnego za cały lokal.

§ 15. (1) Podstawę wymiaru ustala się na każdy rok dwuletniego okresu podatkowego w wysokości należnego komornego lub w wysokości wartości czynszowej z roku kalendarzowego, poprzedzającego okres podatkowy.

(2) Dla lokali, za które komorne zostało obniżone na mocy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), podstawę wymiaru na każdy rok okresu podatkowego 1936 — 1937 ustala się w wysokości dwunastokrotnego komornego z grudnia 1935 r. W tej samej wysokości ustala się wartość czynszową lokali zajmowanych bezpłatnie, jeżeliby lokali tych dotyczyła zniżka komornego w przypadku ich wynajęcia.

Do art. 5.

§ 16. Za „izby” uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia, jak pokoje mieszkalne, kuchnie, pokoje dla służby, sklepy, sale, pokoje biurowe i t. p., z wyjątkiem łazienek, spiżarni, werand, przedpokojów, korytarzy i t. p. pomieszczeń, które nawet po poczynieniu odpowiednich przeróbek nie nadają się do zamieszkania lub prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego oraz wykonywania zawodu.

Do art. 6.

§ 17. (1) Podatek oblicza się oddzielnie na każdy rok okresu podatkowego, lecz w tej samej wysokości.

(2) Przez „zmiany” (art. 6 ust. 2) rozumie się zwyczaj lub zniżkę komornego albo wartości czynszowej.

Do art. 8.

§ 18. (1) Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, wówczas tak do lokalu podzielonego jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 8 ust. (1) i (2).

(2) Od lokali, dla których obowiązek opłacania podatku powstał w ciągu dwuletniego okresu podatkowego, podatek wymierza się na pozostały czas tego okresu.

(3) Do części miejscowości, wyłączonych z gmin miejskich lub przyłączonych do gmin miejskich, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (3) art. 8.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wymiaru podatku od lokali, poczynszy od okresu podatkowego 1936 — 1937.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

259.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od